

Dreams are coming true

När jag var tolv år och besökte mina släktingar på den småländska landsbygden, fick jag utanför min morbrors hus syn på en shetlandspunny. För er som inte vet vad en shetlandspunny är, så är det en häst som ser ut som en stor hårig gris. I detta fall en ganska söt sådan i färgerna ljusbrunt och vitt. Inom mig väcktes då en idé, och jag började drömma om att få köra hästen med vagn. Jag frågade min morbror om det var möjligt, men fick svaret att detta var en vildhäst. Den var införskaffad endast med syftet att beta gräset i hagarna. En högeffektiv och självgående gräsklippare med andra ord. Tidigare hade jag tränat både katter och kaniner, nog skulle jag kunna träna denna häst! När jag sedan berättade om min dröm för mina föräldrar, fick jag höra att en häst endast kunde tämjäs och tränas av erfarna och kunniga hästränare, vilket nog egentligen var en sund respons av dem. Till sist frågade jag mina morföräldrar om saken, men fick där för tredje gången det hela bekräftat. "Du är bara 12 år och har ingen erfarenhet av hästar, hitta du på något annat". Min morfar var då runt 90 år gammal, klar i huvudet men nästan blind och oftast sittandes framför braskaminen lyssnandes på Sveriges radio P1. Nyheterna tolv gånger per dag. Jag visste att morfar var en gammal så kallad hästkarl, och med några smart ställda frågor fick jag honom att berätta om hästtämjning och hästäventyr möjliga att göra film i världsklass på. Kunde morfar så kunde väl jag! Min envishet höll drömmen vid liv och jag började planlägga för att göra verklighet av drömmen. Jag ringde Flyinge hästanläggning i Skåne för att luska ut information gällande tämjning av hästar. Efter det gick jag till biblioteket och lånade alla böcker de hade om hästräning. Som en egentligen ointresserad och oerfaren läsare tog jag mig igenom alla de fyra böckerna jag lånat från pärm till pärm. Med etapp ett,

informationsinsamling avklarad, inleddes nu etapp två, alla planlagda skollovsresor till de småländska skogarna. Så snart träningen av hästen inletts dök problemet med att få tag i en vagn upp. Då få förstod allvaret i min hästförardröm, var insamlingsprojektet för inköp av hästvagn lönlöst. I det läget kontaktades farfar, som tidigare visat engagemang för andra galna drömmar. Farfar var en gammal ingenjör, dåmera pensionär och inte alltför rörlig. Jag bad honom hjälpa mig att konstruera och bygga en vagn. Under tre veckors tid träffades vi varje kväll och varje helg för att slutföra etapp tre, hästvagnsbygget. Efter många duster med den håriga grisen, eller jag menar hästen, kunde drömmen till sist förverkligas. Den lilla ponnyen drog glatt den lilla vagnen dit jag så önskade och med detta hade startskottet gått för många års efterföljande hästsportsintresse.

Att säga att alla drömmar kan bli verklighet vore att överdriva. Däremot tror jag att vi ger alldeles för få drömmar en verklig chans. Min erfarenhet säger mig att en icke uppfylld dröm ändå ofta öppnar nya vägar och dörrar när vi ger den en chans. Det lönar sig därför oftast att satsa och försöka, även om omständigheterna talar emot.

Du håller själv din dröm i din hand. Antingen skrotar du den, kanske lägger du den i något gammalt arkiv, eller så investerar du allt vad du har av energi, passion, kunskap och kontakter för att ge liv åt din dröm.

Min dröm mötte stort motstånd, ingen trodde på mig, och i princip lät ingen mig ens försöka. Men med dum envishet, och med en blandning av ovisshet och vishet blev drömmen om hästen och vagnen till sist en verklighet.

Dreams are coming true!